

Effatha

magazín

PRO KATOLICKOU CHARISMATICKOU OBNOVU

Katolická charismatická
konference v Brně / 2023

(str. 9)

3 / 2023

*Pravil mi Bůh Izraele,
skála Izraele ke mně promluvila:
Kdo člověku vládne spravedlivě, ten,
kdo vládne v Boží bázni, je jak jitřní světlo
při východu slunce, jak bez mráčku jítro,
od jehož jasu a vláhy se zelená země.*

(2. Samuelova 23,3-4)

- 2** Chvála je jako schodiště
Promluva
papeže Františka
- 3** Již 10 let chválíme Pána
Večery chval v Liberci
- 4** Dýchat s doširoka otevřenými obzory
Rozhovor
- 9** Katolická charismatická konference v Brně 2023
- 13** „Mrtvý Kristus“ ve mně?
Svědectví
- 14** Na konferenci po dvaceti letech...
Svědectví
- 15** Další konferenční „comeback“
Svědectví
- 19** Společenství Abel
- 20** Střelice
Komunita
Blahoslavenství
- 22** Mé osobní obrácení k Izraeli
Doporučujeme
- 26** Kalendář akcí

Církev není muzeum

Vyrůstal jsem v křesťanském prostředí a kromě mnoha dobrého jsem nasál i různé karikatury víry. Vybavuji si například pocit z dětství, kdy jsem kostely – a potažmo víru, vnímal jako velkou nudu, nesrozumitelnost a zatuchlost.

Kostely mi připadly jako muzeum či skanzen s podivnými oblečky a hadříčky, s divnými sochami a obrazy, které znázorňují nepřirozené chování i různé způsoby mučení a zabíjení... A nešlo jen o inventář kostelů, občas jsem se setkal i s lidmi, kteří křesťanství prezentovali jako odtrženost od běžného života. Víra mi tak připadla jako sentimentální smuteční trýzna za jakéhosi dobrotivého Ježíše, kterého nakonec stejně popravili. Ale my prý MUSÍME žít jako on! Jinak budeme potrestáni. A to mě netáhlo. Litoval jsem, že jsem „postižený“ vírou, styděl jsem se, záviděl jsem spolužákům jejich blaženou nevědomost a vymýšlel jsem, jak církve opustit.

Pokud ale píšu tento text, něco se muselo vyvinout jinak...

Věřím, že Bůh každému chce ukázat svou pravou tvář a nenechat nás ve zkreslených představách. U mě si k tomu používal jak mou rodinu, tak i spřátelené rodiny, kde se víra žila v běžných životních okolnostech. A posílal mi do života i další křesťany, kněze, řeholnice, ze kterých bylo vidět, že víra není funus, ale dobrodružný vztah s někým, kdo zažil tíhu života i smrt, ale vstal a žije v plnosti. Asi za největší dar v této oblasti považuji to, že mi Pán do cesty poslal prostředí Obnovy, kde jsem mohl postupně zažívat, že se mi nabízí osobní vztah s někým, kdo bezpodmínečně miluje, kdo dává život a radost i v náročných okolnostech. Poznávám ho jako toho, kdo jde se mnou mou životní cestou ve všem krásném i těžkém. Poznávám ho, jako toho, kdo se mnou stále počítá, bere mě jako svého partáka a spolupracovníka na díle spásy. Kdo se mnou jde do každého „ted“, i když už já třeba nevím kudy dál.

Kéž je toto číslo magazínu Effatha otevřenými dveřmi ve doučím z našich muzeí vstříc životu v plnosti!

Ignác Mucha

Chvála je jako schodiště

Chvála pozvedá ducha a překonává pokušení sklíčenosti

Maria jako žena služby a chvály

Evangelium nám ukazuje Marii, jak vystupuje do „hornatého kraje“, aby pomohla své příbuzné Alžbětě. Tam pak také pronese radostný chvalozpěv Magnificat. Bible nám na tomto místě popisuje Marii jako tu, která žije službou druhým a chválou Boha. Je zde obojí: je ženou služby bližnímu a také je ženou, která chválí Boha. Zaměřme se na tyto dva aspekty: službu a chválu.

Služba znamená sklánět se dolů, abychom sloužili druhým, kteří se snaží povstat: je to láska, která povznáší život. A my sami pak službou druhým stoupáme vzhůru. Služba však není snadná: Panna Maria, která právě počala, urazí z Nazareta téměř 150 kilometrů, aby se dostala do Alžbětina domu. Pomáhat nás něco stojí! Pomáhat totiž vždy něco stojí! Zakoušíme to v únavě, trpělivosti a starostech, které s sebou přechází nese. Je to únavné, ale je to stoupaní vzhůru, je to nabývání nebe! To je pravá služba.

Nudní lidé nejsou schopni chválit

Služba však riskuje, že bez chvály Boha zůstane neplodnou. Když Maria vstupuje do domu své příbuzné, chválí Hospodina. Nemluví o své únavě z cesty, ale z jejího srdce tryská píseň jásotu. Ten, kdo miluje Boha, totiž zná chválu. Evangelium nám ukazuje, že dítě se pohnulo radostí v lůně Alžběty (srov. Lk 1,44), která pronáší slova požehnání a vyslovuje „první blahoslavenství“: „Blahoslavená, která uvěřila“ (Lk 1,45). Scéna pak vrcholí tím, že Maria pronáší Magnificat (srov. Lk 1,46-55).

Chvála umocňuje radost. Chvála je jako schodiště: umožňuje srdci stoupat vzhůru. Chvála pozvedá ducha a překonává pokušení sklíčenosti. Všimli jste si, že nudní lidé, kteří žijí pomluvami, nejsou schopni chválit? Zeptejte se tedy sami sebe: Jsem schopen chvály? Jak dobré je chválit Boha (a také druhé lidi) každý den! Jak dobré je žít ve vděčnosti a žehnání namísto lítosti a stížností, vzhlízet vzhůru namísto trucování! Jsou lidé, kteří si stěžují každý den. Ale podívejte se, že Bůh vám je nablízku, dívejte se na to, že vás stvořil, dívejte se na věci, které vám dal. Chvalte, chvalte! To je duchovní zdraví.

Služba a chvála. Ptejme se tedy sami sebe: Žiji svou práci a každodenní zaměstnání v duchu služby, nebo sobecky? A když přemýšlím o chvále: umím jako Maria jásat v Bohu (srov. Lk 1,47)? A šířím pak po takové chvále Boží radost mezi lidmi, které potkávám? Kéž nám pohled na Marii pomáhá každý den skrze službu a chválu stoupat výš.

*Z promluvy papeže Františka před polední modlitbou
15. srpna 2023.
(Redakčně upraveno)*

Již desátým rokem probíhají jednou měsíčně v Liberci Večery chval. Za jejich vznikem stojí Školské sestry svatého Františka, které založily komunitu v Liberci právě nedlouho před tím – v říjnu 2013. Brzy se zrodila touha pořádat pravidelná modlitební setkání ve stylu chval, kde bychom se mohli klanět Pánu, chválit s pomocí hudby, a ve kterých bychom se také sjednocovali a setkávali s našimi bratry a sestrami z jiných křesťanských denominací. V průběhu let došlo k mnohým obměnám členů kapely, a také k rozlišování vhodných prostor – začínalo se v maličké kapli sester, poté chvály pokračovaly v kostele svatého Kříže, až nakonec zakotvily u našich bratří z Církve bratrské. V současné době se stále scházíme každý měsíc v modlitebně Církve bratrské, která

**Již 10 let
chválíme
Pána
v Liberci**

nám pohostinně poskytuje prostor. Součástí večera chval je vždy krátké svědectví a často také dynamika, pomocí které se mohou účastníci aktivně zapojit. Na chvály dochází několik desítek lidí od pravidelných „skalních“ fanoušků přes občasně návštěvníky či studující až po ty, které někdo na modlitební večer pozve. Máme zkušenost, že přicházejí lidé z různých církví, za což jsme velmi vděční. Kolem chválové kapely, složené ze sester františkánek i laiků, se shromáždili i tzv. přímluvci – lidé, kteří jsou v průběhu každého večera k dispozici, aby po dvojicích sloužili přímluvnou modlitbou. Kapela i přímluvci se pak scházejí týden před chválami ke společné zkoušce a především modlitbě, při níž Pánu svěřujeme sami sebe a prosíme již předem za ty, kteří přijdou.

Ve středu 20. září jsme uspořádali Večer děkuvzdání, při kterém svědčily i naše sestry,

zakladatelky liberecké komunity, o prvních letech života „na severu“, jimiž se započalo toto požehnané dílo.

Děkujeme Pánu za to, že Ho můžeme společně chválit a oslavovat a těšíme se na další čas modlitby! Pokud byste náhodou měli cestu kolem, najdete nás každou 3. středu v měsíci od 19 hodin v modlitebně Církve bratrské (adresa: Puchmajerova 359/4, Liberec).

Sestra Bonaventura Týnovská OSF

Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné je řeholním společenstvím uvnitř katolické církve. Počátky misionářů oblátů, či jednoduše oblátů, spadají do doby před 200 lety, kdy se 25. 12. 1816 dal dohromady francouzský kněz a pozdější marseillský biskup P. Evžen de Mazenod s dalšími čtyřmi společníky, aby na jihofrancouzském venkově hlásali lidové misie v provensálštině. V současné době působí ve více než 65 zemích pěti kontinentů 3800 oblátů.

Dýchat s doširoka otevřenými obzory...

Vlastimil Kadlec OMI

- narozen před 50 lety v Příbrami
- vystudoval francouzskou a rumunskou filologii na FFUK
- první sliby v kongregaci misionářů oblátů složil 2005
- studoval filozofii a teologii na Papežské lateránské univerzitě v Římě
- od roku 2010 působí v Západních Čechách
- v současné době je představeným oblátské komunity Klokoč – Plasy

✓ Na letošní konferenci a krátce po ní jsem několikrát z různých úst zaslechla větu: „Už se těším, až bude ta přednáška Vlastíka Kadlece ke stažení. Musím si ji poslechnout znovu.“ Mnohé z nás jsi oslovil, co oslovilo letos v Brně Tebe?

Mě letos v Brně nejvíce oslovilo setkání. Setkání s desítkami, možná stovkami lidí. S některými šlo jen o letmé setkání beze slov skrze pohled nebo úsměv, třeba během liturgických průvodů, s jinými o náhodné setkání ráno u snídaně kolem jednoho stolu, s dalšími to pak bylo setkání po mnoha letech anebo i s těmi, se kterými se sice vídám doma v diecézi, ale úplně jinak. Letošní Brno mám tedy shrnuto do tohoto slova.

Od okamžiku, kdy jsem se poprvé setkal s Hospodinem, nepřestávám žasnout nad tím, jak je Hospodin právě Bohem setkání, jak proplétá lidské životy, jak nám umožňuje si do životů vzájemně vstupovat, učit se při tom opatrně našlapovat... **Je přece zázrak, jak se dav čtyř pět tisíc lidí promění v intimní a intenzivní zkušenost rodiny.** Nejkrásnější označení Ducha svatého je pro mě to pavlovské „Pán komunie“, „Pán společenství“, to on je tvůrcem takových zázraků. Ten největší dar, který jsem od Pána jako křesťan dostal, je setkání s ním v druhých. Nad tím jsem na konferenci žasnul nejvíce.

✓ Na stránkách misionářů oblátů stojí: Děláme tak trochu všechno. Nespecializujeme se zvláště na nic, měli bychom vlastně být jen specialisty na práci tam,

kde je nás nejvíc zapotřebí. My nejsme příliš složití či komplikovaní, jsme blízcí. A to by mělo být vidět na způsobu, jímž přijímáme své hosty, přátele, známé i neznámé. Co je na severu Plzeňska, kde působíte, nejvíc za potřebí?

Myslím, že právě té blízkosti. Na Plzeňsku si už opravdu nemusíme na nic hrát, tam se dotýkáme podstaty, a to je obrovská výhoda. **Denně zakoušíme, jak tradiční letité farní struktury nefungují, jak nás Duch svatý volá k proměně života, ze které se může narodit nový způsob smýšlení, který pak dá vzniknout i novým strukturám.** Ale my jsme často velmi nechápaví a tvrdohlaví a chceme i dál cpát nový život do starých měchů.

Plzeňsko a Karlovarsko se svou pohnutou historií jsou dnes pro nás obláty, troufnu si říct, tou nejlepší laboratoří nového života. Jsme tu svobodní, nemusíme se přehnaně bát neúspěchu nebo zklamání. Můžeme vymýšlet, zkoušet... Ale vždycky jde jen o jedno, o vztahy. To je podle mě to, čeho je zapotřebí nejvíc. A tak se snažíme právě

na vztazích stavět, ať už s našimi lidmi „kostelními“, nebo s přáteli mimo církevní prostředí. Vztahy jsou dnes tím, co se asi nejvíc hroučí, ale zároveň také tím, bez čeho žít nejde, po čem všichni toužíme.

Tak se jako oblátská rodina pokoušíme tu misii u nás na západě dělat jen trochu jinak, snažíme se překračovat hranice. Přizvali jsme do ní naše asociované laiky, kteří s námi sdílejí charisma našeho zakladatele sv. Evžena de Mazenod. Založili jsme komunitu, kde se třemi z nich žijeme a pracujeme. V současné době jde o dvě mladé ženy a jednoho mladého muže. Všichni tři nechali své práce a svých domovů, přestěhovali se k nám a našli si takové zaměstnání, aby odpovídalo našemu charismatu. Stejně tak se ale do společného poslání a života pokoušíme zvát i naše farníky. A už jen takový společný způsob života přitahuje a evangelizuje.

Moc dobře nám také dělá mezinárodnost. V řeholní části komunity je nás pět z tří a půl národností: jeden Rakušan, jeden Srílčan, jeden Čech slovenských rodičů a dva čistokrevní Češi, i když... jeden z nás

je Prajzák, takže kdoví. A na další cizinu netrpělivě čekáme, tentokrát půjde o spolubratra z Madagaskaru. **Mezinárodnost je nejen obrovským svědectvím života jednoty v různosti, ale zároveň i hlubokým nadechnutím se univerzální církve.** A to je paráda! Relativizuje to určité formy, postupy a názory, o kterých si někdy v české, na můj vkus stále ještě velmi uzavřené, církvi myslíme, že jsou jediné možné. Náš Janith ze Srí Lanky je u nás jen pár měsíců, ale jeho přítomnost už teď dělá v našich společenstvích divy. Je krásné dýchat s těmito doširoka otevřenými obzory. Takže opět setkání, blízkost, vztahy.

✓ Poprvé jsem o oblátech slyšela, když jeden váš bratr popisoval svoje působení na Haiti. Dodnes si pamatuji jeho zapálení i popisované hrůzy zemětřesení na tomto ostrově. Působil jsi také v takových extrémních podmínkách?

Ne. Já jsem takový misionář ne-misionář. V zahraničí jsem prožil jen svou formaci a pak ještě necelý rok v Německu, takže

o žádné exotice nemůže být řeč. Víím, že se říká, že i tady doma jsme přece misijním územím. Jistě, ale je to přece jen něco jiného. Naději na svou vysněnou misii v Latinské Americe ale ještě nevzdávám. Zatím se utěšuji tím, čemu říkám „misie naruby“, tedy tím, že se budeme stávat misionáři i doma, protože k nám budeme přijímat spolubratry misionáře ze zahraničí, kteří tu exotickou vůni dalekých krajů budou šířit po našich městech a vesnicích. I to pro nás totiž bude posláním vystoupit ze své kultury, ze svých zvyklostí a zaběhnutých způsobů a forem, jako kdybychom vyjeli do zahraničí. **K proměně života totiž není zván jen ten, kdo přijíždí, ale i ten, kdo přijímá.**

✓ Zaujalo mne, že vedle slibu chudoby, čistoty a poslušnosti skládáte také zvláštní slib vytrvalosti. Jsi vytrvalcem? A jak se rozezná vytrvalost od umanutosti?

Náš slib vytrvalosti je jistým způsobem obsažen už v těch třech klasických řeholních sľibech, ale my ho máme z historických důvodů

vyjádřený ještě zvlášť. Je pro nás znamením Kristovy věrnosti vůči Otci a člověku, jeho vytrvalosti v lásce. Nejde jen o zachování věrnosti naší řeholní rodině, ale také o výraz důležitosti našeho komunitního života, vzájemných vztahů a společného apoštolátu. **Otevřené komunity a náš všední společný život jsou pro nás prvním nástrojem naší misie.** To, že žijeme a pracujeme společně v různosti kultur, národností, jazyků, věku... je už samo o sobě evangelizací. A ten rozdíl? Zdá se mi, že vytrvalost je neustálá otevřenost vůči přijímání daru, otevřenost nechávat se obdarovat a z daru čerpat a žít, zatímco umanutost je pro mě uzavřenost v sobě samém.

✓ V jednom online rozhovoru jsi během covidu říkal, že jste se rozhodli v komunitě vylosovat jednoho bratra ke službě v domově důchodců. I na vašich stránkách se píše o rozpoznávání znamení doby a kreativitě. (moje oblíbenkyně Madeleine Delbrêl říká: Bůh neobývá přednostně historické památky) Kde vidíš, že v církvi tvoříme a kde naopak konzervujeme? Držíme správný poměr?

Myslím si, že v křesťanství můžeme jen stěží mluvit o nějakém „správném poměru“, jako bychom se snažili najít určitou rovnováhu nebo vyrovnanost. Křesťanství je ze své podstaty „přemrštěné“, není mu vlastní umírněnost. Náš Bůh je Bohem rozhazovačným, Bohem mrhajícím, který poslal svého Syna ne proto, abychom měli „jen“ život, ale abychom ho měli v plnosti, je Bohem, který nasytí, a při tom zbyde ještě dvanáct košíků chleba, je Bohem, který neodpouští sedmkrát, ale sedmasedmdesátkrát, je Bohem, který semeno slova zasévá i na kamenitou půdu a do bodláčí, Bohem, který proměňuje vodu ve víno... **Naše víra nám nenabízí jen to, co je k životu nezbytné, to podstatné, ale i to „něco navíc“, co dává životu chuť, radost, co ho proměňuje v oslavu.**

Ale otázce rozumím. Jde vždycky o umění rozlišovat. Oblíbenou činností Ducha svatého totiž není jen tvoření a budování, ale také boření. A na nás je, abychom rozlišili, co se bortí, a my to máme znovu postavit na nohy, a co se zhroutilo proto, aby to už jednou provždy zůstalo v troskách. Zdá se mi, že v naší církvi jsme velmi často dobří v tom, že pěkně rychle postavíme znovu to,

co Duch svatý zamýšlel pro naše dobro definitivně zbořit.

Velmi zjednodušeně řečeno konzervujeme všude tam, kde se uzavíráme do svých abstraktních idejí, pravd a hodnot, kde živou víru, živý vztah redukuje na systém morálních pravidel a předpisů, kde oslavu života s Bohem omezujeme na vyčpělé a formální rituály, kde, jak jsi zmínila, uzavíráme Boží přítomnost do historických památek a tzv. posvátných prostorů. Jsme spoluvůrci naopak tam, kde podporujeme život, vždyť náš Bůh je Bohem živých, všude tam, kde nad sebevznešenějším ideálem vítězí pohled na konkrétního člověka s jeho konkrétním životním příběhem, tam, kde se nám podaří rozbořit aspoň kousek další zdi, která jakýmkoli způsobem odděluje a vylučuje, všude tam, kde nad individualistickým zájmem, nápadem a úsilím převáží zájem společenství... Protože všude tam zjevujeme synovský život, tedy lidství tak, jak ho žil Boží Syn. Víím, tohle zní asi příliš obecně, ale covid byl pro nás v tomto ohledu velmi konkrétním a výmluvným ukazatelem. To, že už po dlouhá staletí nejdeme úplně správným směrem, jsme natvrdo zakusili, když se nám zavřely kostely. Bezmocnost a neschopnost

mnoha lidí žít plnohodnotně svůj vztah s Pánem mimo sakrální a svátostný prostor pro nás zůstává velmi bolestnou a naléhavou výzvou. Křesťanství založené na tom, že Bůh se stal člověkem, že posvátno jednou provždy proniklo do té nejhlubší všednosti, že chrámem se pro nás staly domovy, a dokonce naše lidská těla, a že tedy pravá liturgie se z neděle plynule přelévá do života všedních dní, se pro mnohé věřící ukázalo jako něco zcela neznámého. A naopak mnoho těch, kteří se k žádné církvi nehlásí, se právě v tomto období setkávalo s živým Bohem, když slavili liturgii života během služby v domovech pro seniory, v nemocnicích, v potravinových bankách nebo jednoduše povzbuzováním druhých. To jsou cesty Ducha! I proto si myslím, že s vycházející a synodální církví papeže Františka se Duchu svatému může spolupracovat opravdu dobře. Nám nezbyvá než zasnout a být společně pozorní k tomu, k čemu nás Duch svatý i skrze naše setkání, třeba i konferenční, vyzývá.

Rozhovor připravila
Pavlna Bílková

Ohlédnutí za Katolickou charismatickou konferencí 2023 v Brně, aneb co mě oslovilo, povzbudilo a inspirovalo na letošní konferenci...

Katolická charismatická fronta na záchod

Jak brněnská toaletářka vystihla charismatickou konferenci

Když jsem na letošní konferenci v Brně jednou o přestávce čekal frontu na pánský záchod, uvědomil jsem si, že tu něco nehraje: fronta i na pánský záchod!? Vždyť fronty na záchod jsou technicky vzato převážně věcí dámských WC (dámám tímto vyslovuji soustrast). Ale tady čekali na záchod i páni!

Toto moje zjištění pak dovedla k dokonalosti jedna paní toaletářka, která směrem k nám stojícím ve frontě na zcela zaplněném pánském záchodě pronesla zvucným hlasem: „To sem ještě nezažila tohleto! Tolik chlapů sem nepříjde ani na strojírenský veletrh“. S chlapy jsme na sebe koukli a začali se smát. Chudák paní toaletářka asi počítala s klidnou směnou zašitá na pánské toaletě a katolíci jí zkrížili plány. Bůh jí to odplat! V souvislosti s tímto mým zážitkem jsem si ale uvědomil, že i toto je jedna z charakteristik akce, na kterou se každý rok vydává několik tisíc lidí. Všem účastníkům totiž stojí za to podstoupit nepohodlí, cestování, námahu, finanční výdaje, fronty na jídlo,

fronty na kafe, fronty na pivo, fronty na zmrzlinu, fronty na zpověď, fronty na přímluvnou modlitbu, fronty na WC atd. atd. Ale nikdo to přespříliš neřeší, protože na konferenci získáváme o mnoho víc, proti čemuž jsou ta všechna nepohodlí naprosto nicotná. Máme tam možnost setkat se s Pánem jiným, novým, hlubokým, intenzivním, živým a pestrým způsobem. A asi

i proto se na konferenci vyskytuje víc chlapů, než na jiných podobných akcích! A jak to vyjádřila místní paní toaletářka, strojírenský veletrh je proti katolické charismatické konferenci prostě hadr.

Diverzita účastníků

(Co to ta diverzita vlastně je?)

Pro jeden z dalších úhlů pohledu na konferenci použiji často používané cizí slovo „diverzita“. Ten se dá přeložit jako „rozmanitost“ a v širším kontextu by se slovo dalo definovat následovně: „Diverzitu lze obecně považovat za přirozenou vlastnost přírody, kterou si sama vytváří, jakožto podmínku svého přežití.“

Ano na konferenci lze rozmanitost účastníků potkat na každém kroku. Bohu díky! Jsou tu například zastoupeny všechny generace – od ještě nenarozených miminek, přes miminka ležící či již batolící se na dekách vzadu v sálu, přes 1000 dětí na tzv. dětské konferenci, až po sestry a bratry v seniorním nejzralejším věku.

Živě se mi před očima vybavuje například jedna scéna, kdy vzadu vedle jedné deky s malinkým miminkem seděla cca devadesátiletá krásná zralá žena a povídala si s mladou maminkou onoho dítěte. A já si říkal: tohle je krása! Všichni se přece ve své rozmanitosti navzájem potřebujeme a doplňujeme. My středněvěci rádi vidíme ty starší než my, protože dokázali donést pochodeň víry až do jejich zralého věku, kdy již jistě ztratili mnohé falešné představy a iluze o životě a víře. Všichni ale rádi vidíme i ty mladé a ty úplně malinké, kteří se na cestu víry teprve vydávají. Všichni jsme tak součástí celku – těla Kristova, kde ani jedna generace nechybí. A toto vnímám právě jako krásné, že konference není věcí jen nějakých charismatických „veteránů“ či „vykopávek“, ale ani to není akcí jen bujaré mládeže, či dětí.

Diverzita na konferenci se ale netýká jen věku, avšak naštěstí i všech možných dalších oblastí: Na konferenci nejedí jen kněží, řeholnice a řeholníci, ale lidé všech stavů a všech možných profesí. Na konferenci nezalechnete lidi mluvící jen česky, ale i sloven-

sky, moravsky, pražsky, brněnsky, plzeňsky... Na katolické konferenci nepotkáte jen katolíky, nýbrž i sestry a bratry jiných křesťanských vyznání atd.

Pokud organizátoři konference budou dál pokračovat v naslouchání Božímu Duchu, lze s nadějí očekávat, že si tak konference i nadále udrží svou „diverzitu, jakožto podmínku svého přežití.“

Popeláře jsem ještě nikdy nedělal, aneb Stovky dobrovolníků

Důležitou charakteristikou charismatických konferencí je skutečnost, že se mohou uskutečnit jen kvůli nasazení stovek dobrovolníků. Někteří tak na přípravě pracují celý rok, jiní pak „jen“ v době konference. Stovky tzv. „pomerančů“ – dobrovolníků v oranžových tričkách – vedou paralelní konferenci pro děti. Další stovky dobrovolníků ve žlutých tričkách tzv. „citóni“ se pak starají o všechno možné technické zázemí. A spojuje je jak dobrá parta, tak i zvláštní program

pro ně a také asi to, že služba druhým přináší požehnání i jim samým. Tak to u Boha nějak prostě funguje.

Mám před očima dva mladíky-citrony, kteří zrovna vyprazdňovali nevonící koše a jeden z nich trochu se smíchem a trochu s odporem říká: „Teda popeláře jsem ještě nikdy

Ani letos na konferenci nechyběl stánek Mary's Meals. Tentokrát se rozdalo zhruba 16 tisíc zmrzlin a vybrala částka, která umožní celoroční stravování 838 dětem. Děkujeme!

nedělal“. A já k tomu dodávám: Díky, že nyní popeláře pro nás děláš! Dále si například vybavuji jednu mladičkou dívku v oranžovém tričku, jak zcela unavená odchází z areálu výstaviště po skleněném mostě směrem k tramvajím (šalinám). A hned za ní šla mladá početná rodinka, a na všech bylo vidět, že jsou tu spolu rádi. Jejich účast tady

ale umožnila právě i ona zcela unavená mladička pomerančka. Díky!

Papež František k tomuto říká, že pokud je každý na svém místě, tak celek je víc, než jen součet jednotlivců. Jde o velké dílo, na kterém se každý podílí právě tím, že je tam, kde má být. Někdy sami dáváme, jindy dostáváme. A abychom necitovali jenom papeže, který na konferenci nebyl, lze citovat i místní autoritu – emeritního organizačního šéfa konference Jožku Dvořáčka. Ten ve své přednášce řekl, že pokud jsme každý ve spojení s Bohem a pokud jsme na svém místě, stáváme se každý jedinečným a užitečným dílkem velkého krásného Božího puzzle...

-ima-

„Mrtvý Kristus“ ve mně?

Hned ve středu večer, při první mši svaté na Konferenci v Brně, mě oslovilo pozvání celebrujícího kněze Michala Němečka, abychom položili „mrtvého Krista“ v našich životech na oltář a díky proměňování jej opět přijali jako živého. Ne že by můj vztah s Ježíšem byl úplně mrtvý, ale vnímala jsem to jako pozvání i pro mě, abych obnovila svou touhu po živém vztahu s Ním a prosila o něj. Následující den jsem prožila svátost smíření a až poté jsem si uvědomila, že v sobě už dlouho chovám pocit křivdy vzhledem k jednomu rozhodnutí o mém životě. Už vícekrát jsem se toho sice zřekla, ale jako bych si chtěla ponechat zbytky „práva“ na tento pocit, který mi umožňoval skrývat se za postojem „oběti“. Konečně jsem to dokázala skutečně odložit či pustit, protože jsem zjistila, že z toho vzniká jakýsi duchovní příkrov vůči Jeho Slovu. Poprosila jsem jednoho kněze o modlitbu a při ní jsem vnímala, jakoby se cosi uvnitř mě zlomilo, jakoby Ježíšovo slovo „Effatha“ způsobilo, že jsem v dalších dnech vnímala Boží slovo jako vskutku živé a životodárné. Doteď vnímám mocně jeho působení, už mu nic nebrání a působí ve mně hlubokou a pokojnou radost. Také jsem jaksi prozřela v tom, že se nemusím nechat vláčet myšlenkami a emocemi, které přicházejí a odcházejí, a že mohu sama rozhodovat, čemu říct ano, a čemu ne. Jakoby se mi vrátila svoboda rozhodovat, co a kdo smí vládnout mému životu. „Mrtvý Kristus“ ve mně byl doopravdy vzkříšen. J.

Uff, konečně! Konec školního roku v MŠ je za námi, naše děti odjíždějí na tábor. Co s načatým volnem? Nejrady bych zmizela do nějakého hezkého penzionu mimo civilizaci, jezdila na kole, chodila do lesa a slyšela a viděla jen přírodu. A ticho. Hlavně neéé lidi a křik malých dětí!

Co kdybychom po více jak dvaceti letech zajeli na Charismatickou konferenci? Na konferenci? Ale tam je na mě trochu moc lidí.... A zvuků.... No, pravda, v Brně jsme ještě nebyli... Můžeme se ubytovat někde za Brnem, budeme v přírodě a sem tam si zajedeme na nějakou přednášku, modlitbu nebo mši svatou. OK. Booking – poslední volný pokoj v penzionu přímo proti Brněnskému výstavišti. Náhoda? Nebo byl připravený pro nás?

Tak jsem tady. Poprvé na Konferenci v Brně. Je to dávno, co jsem byla na Konferenci, to bylo ještě v Budějovicích. Co mě čeká? Už první mše sv. a kázání otce Michaela Němečka mi dává tušit, že jsem tu správně, že to není náhoda, že tady mám být. Následují další dny a další přednášky, modlitby, mše svaté... Pokaždé slyším úžasná slova, sedím a ani nestíhám tu duchovní nálož vstřebávat. Vůbec mi nevádí, že je tu se mnou několik tisíc lidí. Pozoruji děti, jak se procházejí halou, pobíhají, projíždějí kolem na odrážedlech. Některé jsou hlučnější, ale kupodivu mi to vůbec nevádí. Kapela zpívá skvěle, byť místy dost hlasitě. Na program chodíme nakonec každý den, snad jen s výjimkou jedné dopolední prohlídky Brna. Rádi se pak vracíme na další úžasnou přednášku či na mši svatou, spolu s tolika lidmi, kterým také stojí zato každá den vstát a přijít sem. Navíc milá setkání s dávnými známými, pozorují rodiny s malými dětmi, „pomeranče“, jak se s nadšením a láskou věnují dětem, „cit-

rony“ a všechny ostatní, kteří nám tohle všechno navzdory mnohým překážkám připravili. Pán je mezi námi a je to opravdu znát.

Nedělní návrat domů. Sedím doma, přemýšlím a dál vstřebávám vše, co mi bylo umožněno zažít v posledních dnech. Kolegyně mi posílají fotky z dovolené u moře. Přeju jim to. Ale ještě víc bych jim přála, aby zažili to, co já – stálo mi to za to, chodit sem a tam po rozpáleném povrchu Výstaviště BVV v Brně a být součástí té úžasné komunity lidí, kde je Pán přítomen a kde vane Duch svatý. Nic lepšího než Charismatickou konferenci jsem si na začátek prázdnin nemohla přát.

Díky Bohu a vám všem, kdo jste se na její přípravě i průběhu podíleli!

Marie

Další konferenční „comeback“ ...

Naposledy jsem byl na konferenci v roce 1996 v Č. Budějovicích a pak až letos.

Moje motivace – chtěl jsem tam vzít syna J. (18 let), aby poznal trochu jiný rozměr křesťanství...Případně aby mohl poznat a přijmout Ježíše osobním způsobem.

Na K. jsem se nijak nechystal, jen jsem poslední dobou vnímal v srdci nějaké prázdno, jakési NIC. Ne že by tam Pán nebyl, naopak, něco se ve mně dělo..., ale to právě způsobovalo ten vnitřní neklid, touhu, aby Pán to NIC obsáhl a naplnil.

Přijeli jsme se synem ve čtvrtek ráno. Když jsme přicházeli přes koleje tramvaje (šaliny) k lávce do areálu BVV, stál tam bezdomovec

prodávající Nový Prostor (jmenuje se Karel). Těmto lidem vždy přispívám, líbí se mi, že se snaží nějak si vydělat na živobytí... Šel jsem k němu a do kelímku, který měl v ruce, jsem vhodil mince. Jenže to byl kelímek s instantní kávou... Touto nešťastnou epizodou jsme se ale seznámili a pak už se s ním vždycky zdravili – s otázkou, jakou má úspěšnost. V sobotu v poledne nám prozradil, že už odchází, protože nemá co prodávat: pro něj velký úspěch – díky vám všem, kteří jste si od něj časopis koupili.

Ve svém duchovním životě už o moc Pána neprosím, snažím se být s Ním v přítomnosti. Spíše prosím za někoho nebo lidem žehnám v Jeho jménu.

Ale když otec Jacques mluvil o tom prostoru či prodlevě mezi voláním (touhou a očekáváním) a naplněním touhy, velmi mě to zasáhlo. Došlo mi, že toužím – volám po naplnění toho mého NIC, které jsem ani neměl konkrétně definované.

Mezitím probíhaly chvály, adorace, samota, ticho, mnohá setkání se známými, které jsem léta neviděl, kontakt s přáteli v naší řadě, které naopak vídám stále a jsou pro mě radostí...

Prapory při modlitbě byly krásné, obdivuji rozmanitost způsobů, jak Boha chválit... každý se totiž praporem modlil jinak.

Ta vzniklá jednota v různosti, kdy bylo zjevné, že přítomní prožívají všelicos: radost, smutek, ostražitost, naděje, nezodpovězené otázky... Nikdo a nic nezůstalo „mimo“ – všichni jsme byli součástí jeho těla, všichni jsme byli v Něm.

Ranní koupel v bazénu – dokonalé páteční probuzení.

Seznámení se sousedy na ubytovně: s usměvavou babičkou a jejími vnučkami Justýnkou a Rebečkou, které se moc těšily na dětský program.

Kněze Josefa Prokeše jsem neznal, poprvé jsem jeho jméno slyšel 14 dní před konferencí.

V přednášce nastínil situaci Eliáše, který byl totálně prázdný, bez NIČEHO – a právě tehdy byl nejvíc disponovaný pro Boží dotek! A pak ... i dobré věci, když příliš přílnou,

„přisají se“ k srdci mohou být na překážku, mohou bránit „čistotě srdce“: to už mi bylo jasné, že ke mně Pán mluví, že promlouvá přímo k mému srdci...

Po celou tu dobu jsem vnímal, že Pán pracuje pro mě a ve mně vším, co se děje, ať to byl vlastní program, účinkující, lidi kolem (včetně nenadálých setkání ve frontě na oběd – Věrko, Maruško, díky!), divadlem Jana Horáka *František blázen*...

Sobotní večerní modlitba

Chvály a modlitba za jednotlivé skupiny... za kněze, rodiny, za lidi na okraji...

Sešli déšť, sešli déšť... požehnání, velká touha a vzývání Pána, Duchu svatého, aby konal. A já vím, že konal a koná, protože mi Pán v modlitbě připomínal Pavla, který velmi trpí za svůj dřívější život, Igora, který je dlouhodobě nemocný, rodinu Martina a Ily s nemocnými dětmi, prosby za blízké i vzdálené, jimž jsem slíbil modlitbu... Víím, že Duch svatý chce, abychom se přimlouvali, abychom žehnali, vždyť i já jsem součástí Jeho lidu, tvoříme tak „věci nové“.

A náhle slyším v srdci obviňující hlas: „Ta milost ti nepatří, jsi zloděj, nejsi dobrý člověk, děláš to a to...“ Ano, je to tak – co na to říct?

A v srdci vnímám... je tam znovu to NIC! Jsem tam sám, se svou touhou a s ostat-

ními, s celým pavilonem, který zpívá se zvednutými dlaněmi: „*Sešli déšť, sešli déšť požehnání*...“

Náhle změna rytmu, zní nová píseň „Magnifikat“: *učinil mi veliké věci ten, který je mocný Jeho jméno je svaté*...

Znovu vnímám Pánův hlas, plný přijetí a něhy: „Tyto dary, tohle dobro, všechno to požehnání... je můj dar pro tebe. Přijmi to s láskou, raduj se z této hojnosti a dobra“. S radostí a velkou vděčností přijímám... Zpívám se srdcem naplněným a vím, že to podivné NIC – znamená JEHO PLNOST.

Se synem se držíme za ramena, volné ruce máme zvednuté a společně zpíváme.

„*Učinil mi veliké věci ten, který je mocný, Jeho jméno je svaté*“... má to pořádný rytmus, který jen potvrzuje to, co zpíváme.

Díky Tobě, Pane, díky za tu hojnost..., za „štěstí, kde bychom ho nečekali“ (jak zní motto konference).

Věřím, že obdarovaný byl nakonec každý: přítomní i naši blízcí, kteří nemohli přijet; lidi, kterým jsme žehnali a nikdy na konferenci nepřijedou, např. Karel, který stál po celou dobu jen 20 metrů od vchodu. Možná

až během roku poznáme, co nám a s námi učinil ten, který je mocný. Toť moje zkušenost...

Díky za vás, kteří konferenci připravujete, díky vám, všichni dobrovolníci, díky vám, kněží, kteří tam obětavě sloužíte, díky přednášejícím, Chapele... byli jste všichni skvělí! Díky za Boží království mezi námi.

Na závěr „zlepšovací návrh“: Co takhle najít alternativu k plastovým příborům a jednorázovým kelímkům na kafe? Jen v EU se denně spotřebuje 360 000 000 jednorázových kelímků na kávu. To už je pořádná porce odpadu, co si vzít příště svůj hrneček, příp. i příbor?

Pierre

Společenství

Společenství Abel z Frýdku-Místku vzniklo v roce 2020. Podílí se na přípravě oblastního setkání charismatické obnovy ostravského regionu, ekumenickém festivalu Boží město, konferenci Otcovo srdce, večerech chval a pořádání přednášek. Požádali jsme jednoho ze zakládajících členů, Ondru Nováka, aby nám frýdecké společenství přiblížil.

Před pár lety jsem oslovil svého dobrého přítele Aleše, zda by se nechtěl zúčastnit ekumenické Školy darů Ducha Svatého. Byla zrovna doba lockdownů, a tak tento seminář probíhal online. Po deset týdnů jsme na základě Písma probírali osobu Ducha Svatého, jeho působení od stvoření světa po dnešní dobu, a také Jeho dary, popsané ve 12. kapitole 1. listu Korintským. Natolik nás to oslovilo, že po skončení této „školy“ jsme se rozhodli, že budeme pokračovat dále. Zpočátku jsme byli čtyři a začali jsme se scházet každý týden. Zjistili jsme, že pravidelnost je důležitá. Naše setkání většinou začínalo chválami, následně jsme sdíleli svá svědectví a četli Písmo. **Brzy jsme zjistili, že dvě hodiny nám nestačí ani na to, abychom si sdělili, jak Bůh předešlý týden jednal v našich životech.**

Přirozeně nás Pán začal pobízet k tomu, abychom sdíleli to, co prožíváme, s dalšími lidmi. Aniž bychom to nějak plánovali, náš počet se brzy začal rozrůstat. Nejprve jsme se scházeli po domech, jako první křesťané, ale brzy jsme museli hledat nové prostory, protože 15 dospělých a kopa dětí se už do běžného obýváku nevejde. Našli jsme si tedy místo na frýdecké staré faře. Jako společenství jsme zatoužili po tom, mít nějaké jméno. Přijal jsem v modlitbě, že bychom se měli jmenovat

společenství ABEL. Hospodin totiž shlédł přítivě na Abelovu oběť, a naši obětí měla být chvála: „*Skrze něho přinášíme Bohu v každém čase oběť chvály, to znamená ovoce rtů, které vyznávají jeho jméno*“ (Židům 13:15). Název ABEL se však Alešovi nezdál – říkal si, že přece už žijeme v Nové smlouvě a ne ve Starém zákoně. Nicméně tehdy jel zrovna autem do práce, modlil se růženec a přemýšlel nad názvem ABEL, když se po pravé straně cesty objevil velký billboard s reklamou. Byla to reklama na firmu ABEL – nekonečná péče o váš tisk :) A tak bylo rozhodnuto, že se naše společenství bude jmenovat ABEL.

Do společenství začali přicházet další a další lidé, a zanedlouho jsme zjistili, že bez řádné struktury to dále nepůjde. Jako společenství jsme přijali jednoduché stanoviny (jsme katolické charismatické společenství, řídíme se učením Římskokatolické církve, jsme poslušni duchovním pastýřům dle územní působnosti) a jednoduché hlavní cíle, které definoval papež František pro katolickou charismatickou obnovu při založení Charis International: šířit milost křtu v Duchu svatém, věnovat se ekumenismu a péči o chudé. **Snažíme se dbát na to, aby každá aktivita, kterou pořádáme, směřovala k nějakému ze základních cílů stanovených papežem Františkem.**

Nyní, po třech letech, je nás už více než 60 a tvoříme čtyři různé modlitební skupinky. Scházíme se každý týden na čtyřech různých místech. Jednou měsíčně máme velké setkání, na kterém se setká celé naše společenství. Naše společenství je velmi pestré, neboť je otevřené všem, bez rozdílu věku. Jsem nesmírně vděčný, že se můžeme scházet nejen každou středu jako společenství, které je opravdu živé, ale že na sebe i během týdne pamatujeme v modlitbách. Obvykle naše setkání zahajujeme chválami, které jsou velmi důležitým uvedením do Boží přítomnosti, a proto jim dáváme dostatečný časový prostor. Při všech našich setkáních se snažíme aktivně používat charismata Ducha svatého, proto také často chválíme Pána modlitbou v jazycích. Rovněž sdílíme obrazy či slova, která vnímáme během modlitby chval. Po chválách se věnujeme četbě Písma. Většinou jsme domluveni s předstihem, které Slovo budeme číst, aby měl každý dostatečný prostor si jej promodlit. Také na setkáních sdílíme, jak Pán koná v našich životech a přimlouváme se jeden za druhého. Často na společenství zažíváme, jak Pán jedná, což je naší velkou radostí! Jsme svědky mnoha obrácení, a to i celých rodin, kdy skrze milost křtu v Duchu svatém můžeme na vlastní oči sledovat výraznou proměnu

mnoha z nás. Toto obrácení často vede od vlažného plnění náboženských povinností k ohnivému vztahu s živým Bohem, kdy se modlitba stává z povinnosti radostí, Písmo se stává živým Slovem, svátosti zdrojem života, a každý desátek růžence velkým dobrodružstvím. Také jsme byli svědky mnoha uzdravení skrze modlitbu, a to od vnitřních uzdravení a uzdravení vztahů, k fyzickým uzdravením nejrůznějších neduhů.

Naše společenství také spolupracuje s organizací Christian Refugee Service, z.s., jejíž jsem zakládajícím členem, a která se věnuje podpoře uprchlíků a evangelizaci. Součástí je i projekt nabízející humanitární a duchovní pomoc lidem v uprchlických táborech na tzv. Balkánské trase (Srbsko, Bulharsko, Bosna a Hercegovina a další). Cílem tohoto misijního projektu je reagovat na aktuální potřeby lidí na útěku a šířit mezi nimi evangelium (více informací naleznete na <http://c-r-s.cz/>).

Pán nás vede k tomu, abychom to, co prožíváme, sdíleli s ostatními – vede nás ke službě. Začali jsme tedy pořádat nejrůznější akce, ať už je to každoroční desetitýdenní seminář „Škola Ducha svatého“ (obsahově podobný, jako seminář Ernsta Sieverse, se zaměřením na charismata Ducha Svatého) letos s rekordní účastí 35 účastníků, semináře s významnými osobami křesťanského života nebo větší farní akce – např. seminář Otcovo srdce, či večery chval doprovázené kapelami Lamačské chvály a Gedeon. Kromě toho jsme se rozhodli vyjít ven (z relativního bezpečí kostelních zdí) a mnozí z nás hlásají evangelium v ulicích našeho města. A také zde jsme svědky mnoha obrácení a uzdravení. Vrstáme do toho, aby hlásání evangelia bylo přirozenou součástí našeho každodenního života, a (symbolicky) aby se celý náš život proměňoval v další stránku skutků apoštolů.

Ondra Novák

Střelice

V prvním letošním čísle Effathy jsme psali o padesátém výročí vzniku Komunity Blahoslavenství a při té příležitosti zmiňovali i plány na nové zakládání komunitního domu ve Střelicích u Brna. Nyní jsme rádi, že můžeme přinést zprávy o tom, co se ve Střelicích děje.

Komunita Blahoslavenství začala působit ve Střelicích u Brna v srpnu 2023. Svatá Terezie z Lisieux letos slaví 150. výročí svého narození a právě jí jsme svěřili náš apoštolát na tomto místě. Hned první duchovní cvičení v srpnu byly věnovány jejímu životu a poselství. Přednášky měla sestra Veronika Barátová. Kapacita domu se naplnila do posledního 63. místa a ještě 10 lidí dojíždělo každý den na program z okolí. Účastníci z Čech i Slovenska ocenili také krásnou přírodu kolem, která poskytuje prostor pro

ticho a zklidnění. Během exercicií k nám zavítal i místní biskup Pavel Konzbul a slavil s námi mši svatou.

Koncem září se dům znovu naplnil do posledního místa, tentokrát ženami, které zde prožily duchovní obnovu s biblickými tanci. Svatou Terezku jsme jen tak neopustili a v předvečer jejího svátku proběhlo sobotní duchovní odpoledne, v němž zazněla přednáška o její malé cestě a několik svědectví o tom, co Tereza v životech lidí působí. Kdo chtěl, mohl během večerní modlitby napsat

této malé velké světici dopis (který mu za rok pošleme domů jako připomínku) a vytáhnout si lísteček s jejím citátem. Udělalo nám radost, že na tento program se sešlo z okolí kolem 80 lidí. V říjnu se chystá formační víkend zaměřený na přímluvnou modlitbu, na který se přihlásilo tolik zájemců, že jsme museli přidat další termín ještě v lednu. Mezi tím probíhají v domě různé rekonstrukce, hlavně co se týká topení. Nechceme, aby nás zima zastihla nepřipravené a snažíme se o úspornější variantu topení, protože objekt je velký a je potřeba dobře promyslet, jak ho vytápět účinně a zároveň úsporně. Personální obsazení domu je také „účinné a úsporné“. Z Komunity z Dolan se sem přestěhovaly sestra Alžběta a sestra Lucie. Spolu s nimi jsou zde dva mladí dobrovolníci a několik dalších, kteří pomáhají s přípravou pokojů a kuchyně, pravidelně dojíždí z Brna a okolí. Zapojit se do sítě těchto dobrovolníků je stále možné!

Také je možné a z naší strany i velmi žádoucí přispět na splacení dluhu, který nám zakoupením tohoto objektu vzniknul. Nutno říci, že největší finanční částku nám poskytly sestry dominikánky, které původní prodejní cenu zlevnily o 8 milionů. I tak nám k splacení dluhu do dnešního dne schází 21 milionů a do konce roku 2023 potřebujeme sehnat obnos ve výši 3 milionů. Budeme tedy vděční za každý váš finanční dar! Podpoříte tím rozvoj tohoto místa, které se již stává prostředím modlitby a duchovní oázou, pro ty, kteří přichází. Přesvědčte se sami a neváhejte nás navštívit!

Sr. Lucie

Příspěvek je možné poslat přes dárcovský portál:
donace.cz/projekty/blahoslavenstvi
nebo přímo na účet:
2902503570/2010 VS 523

Autor tohoto svědectví je trvalý jáhen z Vídně, blízký spolupracovník kard. Cristopa Schönborna a jeden z předních představitelů Charismatické obnovy v Rakousku. Dlouhá léta se angažuje pro smíření mezi církvemi, ale také v křesťansko-židovském dialogu, zblízka sleduje i rozkvět hnutí mesiánských židů, tj. těch, kteří uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, ale jinak neopouštějí rámec židovské víry (tak jako první Ježíšovi učedníci). O prorockém významu tohoto hnutí napsal knihu *Tajemství olivovníku*, která právě vyšla v češtině. V současném dění jsou její myšlenky více než aktuální.

Mé osobní obrácení k Izraeli

JOHANNES FICHTENBAUER

Než budu pokračovat v teologických úvahách, chtěl bych se podělit o příběh svého obrácení. Moje první setkání s Bohem se událo, když mi bylo sedm let. Bylo mi dopřáno, že jsem se narodil do katolické rodiny (v roce 1956 – *pozn. red.*), v níž se kladl důraz na společnou modlitbu a četbu Božího slova. Zpočátku jsem toužil stát se knězem.

Děda zapálený antisemita

Ve dvanácti letech jsem ale ztratil svou dětskou víru kvůli velmi těžké krizi s otcem. V emočním prázdnu, které jsem díky tomu pocítoval, jsem přilnul k dědovi z matčiny strany. Byla to svým způsobem i jakási pomsta. Děda převzal místo mého otce

a začal na mě uplatňovat velmi silný vliv. Převzal jsem od něj zcela jiný světonázor, než jsem si odnesl z domova. To by nebylo až tak zlé, nebýt jistého významného detailu – můj děda byl zanícený nacist. Byl to skutečný Hitlerův učedník, ačkoli bylo už mnoho let po válce (rok 1968 a dál – *pozn. red.*). Během II. světové války pracoval můj děda na plný úvazek ve službách Národně socialistické strany a byl v naší oblasti zodpovědný za správu financí. Následně mu přikázali, aby převzal finanční řízení oddělení pro vyhlazení Židů v oblasti okolo Vídně. Děda byl z toho nadšený, viděl v tom šanci, jak udělat kariéru. Když však o tom řekl své ženě, babička – praktikující katolička – mu bez váhání odpověděla: „Přijmeš-li tento post, rozvedu se s tebou.“ Díky Bohu, že děda svou ženu miloval a uchování manželství považoval za důležitější než kariérní postup v rámci strany nacistů. Díky tomu se ruce naší rodiny nepotřísnily židovskou krví. Ovšem za trest ho strana poslala na ruskou frontu, a to jako obyčejného vojína, do první linie. Babička s dcerou (mou budoucí matkou) skončila v psychiatrické léčebně. Ale ačkoli si děda z rukou nacistů tolik vytrpěl, udržel si skálopevnou víru v Hitlerovy ideály, a to i po válce. Nadále Hitlera zbožňoval.

„Pochod smrti“ maďarských židů do tábora Mauthausen, 1945

Vliv démonické ideologie

Když jsem k němu tehdy přilnul coby naivní dvanáctiletý kluk, nasával jsem jak houba všechnu tu démonickou filosofii a rasovou ideologii, jejímž cílem bylo ovládnout celý svět. Začal jsem nenávidět Židy s přesvědčením, že mohou za všechny problémy světa. Uvěřil jsem, že ovládají světovou politiku, ekonomiku i média a že stojí v cestě mému německému lidu, který má mít prvenství mezi národy; proto jsme my Němci měli Židy vymýtit.

Byla to strašná a hříšná žárlivost, která v mém nitru otevřela dveře nebezpečné démonické síle. Už jako chlapec jsem zakusil, že hitlerovský nacismus byl něco víc

než jen systém, než pouhá politická teorie: Byla to reálná zlá moc. Začala mi otravovat srdce a proměňovat mě v jiného člověka. Aniž bych chtěl, dal jsem se do služeb cílům toho Zlého. Pod silným dědovým vlivem jsem zůstal asi tři roky. Dlouho to netrvalo, ale bylo to dost intenzivní, takže jsem měl doslova „vymytý mozek“. Vrhnu se po hlavě do dědova způsobu smýšlení.

Zkušenost s Ježíšem a s Charismatickou obnovou

Díky Boží milosti jsem pak v sedmnácti letech zažil novou zkušenost s Ježíšem a našel jsem cestu zpět ke křesťanské víře: stalo se to na shromáždění jedné evange-

likální církve. Záhy jsem ale pod vedením Ducha tento sbor opustil a vrátil se do katolických kruhů. Nebylo to snadné rozhodnutí. Ukázalo se však, že to, co jsem zprvu vykonal jen z poslušnosti vůči Bohu, bez hlubšího porozumění, bylo důležitým krokem směrem k mé budoucí službě v Těle Kristově. Spolu s manželkou a dalšími lidmi jsme ve Vídni založili ekumenické společenství v rámci proudu Katolické charismatické obnovy. Časem jsem vystudoval teologii, nechal se vysvětit na trvalého jáhna a později jsem po dvě desetiletí vedl seminář pro formaci trvalých jáhnů v arcidiecézi. Záhy jsem se stal jedním z předních představitelů Charismatické obnovy v Rakousku, známý svým horlivým úsilím o jednotu křesťanů, o usmíření mezi různými křesťanskými denominacemi.

**„...od nynějška
chci být pro Izrael
požehnáním!“**

Jed v srdci...

Něco v mém nitru se však nezměnilo. Navenek jsem žil jako oddaný křesťan. Věděl jsem, jak chválit Boha, jak kázat a říkat jen samá správná slova. Vyučoval jsem teologii a tohle všechno jsem dělal velice upřímně, protože jsem měl živou zkušenost s Bohem. V srdci mi však uvízl ten jed nenávisti vůči Židům a související démonické ideologie. Přestože jsem zastával dost strategickou vůdčí roli v úsilí o jednotu křesťanů v Rakousku, můj vztah k Izraeli byl stále pochybný. A přestože o postoji v hloubi mého srdce nikdo nevěděl, omezoval mou svobodu ke službě. Nevěděl jsem, odkud to pramení, ale vnímal jsem, že něco důležitého v mém životě není v pořádku.

Iniciativy zástupného pokání v Rakousku

Rok 1995 znamenal 50. výročí konce války. Vedoucí charismatického hnutí v Rakousku tehdy zorganizovali kající pochod na připomínku strašných hříchů, které nacisté spáchali na Židech, a neschopnosti tehdejších křesťanů se proti tomu ozvat. (Pozn. red.: Zmínku o této iniciativě najdete i v knize

K. Lachmanové, *Vězení s klíčem uvnitř*, v kap. „Příklady zástupného pokání“, KNA 2018, s. 87-88). Trasa pochodu začínala na maďarských hranicích a vedla do nejhoršího rakouského koncentráku – do tábora Mauthausenu. Během

posledních dnů války se totiž uskutečnil „pochod smrti“, který podstoupilo na čtvrt milionu Židů. Tým křesťanských vedoucích rozhodl, že jako výraz našeho pokání a naší identifikace s nimi půjdeme stejnou cestou, již se museli tito Židé ubírat před padesáti lety. A já coby vedoucí této skupiny jsem se samozřejmě celé akce účastnil.

Můj vnitřní stres

Během tohoto pochodu mnozí lidé plakali, prožívali hluboký zármutek a pronášeli kající modlitby. A uprostřed všeho toho dění já!... Hlavou mi běželo: „Co tady vůbec pohledávám? Vůbec nic mi to neříká!“ Co pět kilometrů se troubilo na šofar a já měl pocit, jako bych měl celé tělo v jednom ohni, jako by mnou ten pronikavý zvuk projížděl od hlavy až k patě. Bylo to... jako by Bůh bušil na dveře mého srdce. Můj vnitřní stres byl tak strašný, až jsem si myslel, že se zblázním. Zvuk šofaru jako by očišťoval mé

vnitřní já, přinášel mi uzdravení a osvobození od démonické síly, která měla stále ještě přístup do mého života.

Čas milosti

Jakmile jsme dorazili do Mathausenu, věděl jsem, že nastal čas ke změně smýšlení. Boží moc zaplavovala tuto zablokovanou oblast mého života, a jakmile jsem kapituloval, proplakal jsem hodiny a hodiny, dokud ze mě nevyšel všechn ten démonický odpad. Byly to očistné a pročišťující slzy lítosti. Můj svět se náhle změnil. Ačkoli jsem byl křesťanem již více než dvacet let, od této chvíle jsem začal vidět Ježíše v jiném světle. Od nynějška to byl Žid Ježíš! Pohlédl jsem na apoštoly a byli to Žid Petr, Žid Jan..., ale i židovská dívka Maria. Začal jsem nahlížet na celý Boží lid v úplně jiném světle. Modlil jsem se k Bohu slovy: „Stejně jako jsem byl židovskému lidu prokletím, od této chvíle chci být pro něj požehnáním!“

Jen o pár měsíců později začal Bůh mou modlitbu naplňovat a používat si mě přesně k tomuto účelu.

***

Vyprávím zde svou zkušenost, abych objasnil, že existují dvě různé formy křesťanství: jedna, která se snaží naplnit své Božské poslání bez Izraele, a druhá, zatím mnohem menší, ale mocí Ducha stále rostoucí, která si je hluboce vědoma svých židovských kořenů a je otevřená k budování jednoty a vztahů s židovským národem. Proto zde mluvím o svém druhém obrácení. Věřím, že si jím musí projít každý křesťan. Může to být dramatická chvíle, podobně jako u mě, ale také se může jednat o celkem pokojný proces, který přinese hlubokou změnu uvnitř. Nicméně vyhnout se tomu nelze.

*Převzato z knihy autora,
Tajemství olivovníku,
Doron 2023
(mezititulky redakční)*

Oblastní setkání charismatické obnovy

Kdy: 17. února 2024

Kde: V jednotlivých diecézích
Pro bližší informace sledujte
www.cho.cz

Zimní víkend Školy Marie

Kdy: 3.–5.11.

Kde: Brno – Kongregace sester sv. Hedviky

Více informací:

<https://www.skolamarie.cz/akce>

Zimní víkend Školy Marie

Kdy: 17. 11.–19. 11.

Kde: Františkánský klášter v Hájku
u Prahy

Více informací:

<https://www.skolamarie.cz/akce>

DOTKNOUT SE BOHA

Františkánská duchovní obnova
pro mladé (18–35 let)

Kdy: 8.–10. 12. 2023

Kde: Stojanovo gymnázium, Velehrad

Téma: Kristovo Vtělení, také v souvislosti
s 800. výročím prvních jesliček v Grecciu.

Akci pořádají bratři františkáni, sestry
františkánky a přátelé.

Více info na www.sestry-osf.cz

Františkánská duchovní obnova
pro mladé (18–35 let)

Kdy: 8.–10. 3. 2024

Kde: Stojanovo gymnázium, Velehrad

Pro mládež

Přijed' načerpat novou duchovní šťávu
a obnovit svůj vztah s Pánem.

Na program budou společné modlitby,
přednášky a sdílení. Akci pořádají bratři
františkáni, sestry františkánky a přátelé.

Festival United City

Kdy: 20. 4. 2024

Kde: České Budějovice

<https://festivalunited.cz/united-city/>

Komunitní dům v Dolanech

KOMUNITA BLAHOŠLAVENSTVÍ

Dolany u Olomouce 24, 783 16

Web: www.blahoslavenstvi.cz

E-mail: akce@blahoslavenstvi.cz

Místem konání akcí je sídlo Komunity

v Dolanech u Olomouce anebo nové
místo: Střelice u Brna (uvedeno v popisu
akce)

Doporučený příspěvek pro účastníky
je 450–500 Kč na den.

Jak žít v Boží přítomnosti? – Škola
vnitřní modlitby pro všechny

Kdy: 15.–19. 11. 2023

(od středy večera do neděle oběda)

Přednášky skrze video P. Jacques Philippe.

Součástí je osobní doprovázení.

ONLINE Adventní duchovní cvičení pro
všechny, kdo se nestihli nikam vybrat

Kdy: 13.–17. 12. 2023

Možnost prožít čas s Bohem a adventní
ztišení u sebe doma.

Týden ROZLIŠOVÁNÍ

pro mladé od 19 až 35 let

Kdy: 28. 1.–3. 2. 2024

Jaký směr dát svému životu? Povolání?

Poslání? Jaká práce? Kdo je ten

pravý? Kdo je ta pravá? Součástí je osobní
doprovázení každý den.

Duchovní cvičení pro muže

Kdy: 8.–11. 2. 2024

Přednáší P. Vojtěch Koukal

Postní duchovní cvičení pro všechny

Kdy: 22.–25.2.2024

Sobotní odpoledne

– vstup do slavnosti Krista Krále

Kdy: 25. 11. 2023 od 15:00 hod.

Kde: Střelice u Brna

Přednáška, chvály, svědectví, adorace.

Je víra světlem pro můj život?

Kdy: 30. 11.–3. 12. 2023

Kde: Střelice u Brna

Adventní DC pro všechny. Přednáší sr.
Veronika Barátová.

Formace o přímluvné modlitbě

Kdy: 26.–28. 1. 2024

Kde: Střelice u Brna

Pro začátečníky v této službě a ty, kdo
si chtějí oprášit základy. Součástí jsou
přednášky i praktická cvičení.

Postní duchovní
cvičení pro všechny

Kdy: 7.–10. 3. 2024

Kde: Střelice u Brna

Klášter v Tuhoměřicích

KOMUNITA CHEMIN NEUF

Školní 1, Tuhoměřice, 252 67,

tel. 220 199 441,

sekretariat@chemin-neuf.cz,

Místem konání akcí je klášter
v Tuhoměřicích u Prahy, více informací
a registrace na: www.chemin-neuf.cz

JESUS JE SUS – The living God is
AMONG US ... (mládež 14–18 let)

Kdy: 15.–17. 12. 2023

V co křesťané věří? A kdo je to ten Ježíš?

Víkendové setkání

– pro mládež 18 až 30 let

Kdy: 24.–26. 11. 2023

Rise 'n' Shine (JERICHO) – duchovní
cvičení pro mládež

Kdy: 26. 12. 2023–1. 1. 2024

1-2-3 KÁNA

Kdy: 21.–22. 10. 2023, 17.–19. 11. 2023,
9.–10. 12. 2023

Setkání pro obnovení vztahu ve vašem
páru ve třech vzájemně se doplňujících
víkendech.

Kána Welcome pro páry

Roční program pro páry sestávající se z devíti večerních setkání nad konkrétními tématy života v páru.

Více informací na: www.kana4you.cz

Duchovní cvičení pro všechny v Tuchoměřicích

Kdy: 17.–24. 3. 2024

Exercicie v tichu podle sv. Ignáce.

Charismatické modlitební setkání :

- Tuchoměřice, klášter každé úterý ve 20 hodin.
- Náchod, kostel sv. Michala (u Gymnázia) každý druhý čtvrtek v 19 hodin.
- Pustá Polom, komunitní centrum ve čtvrtek v 19 hodin (každých 14 dní).

Komunita EMMANUEL

Římskokatolický farní úřad u sv. Tomáše,
Lidická 24, 602 00 Brno
www.emmanuel.cz,
e-mail: mladi@emmanuel.cz

„Chodíme spolu a co dál?“

KDY: dva běhy – 17.–18. 2. 2024 nebo
20.–21. 4. 2024

KDE: Lidická 24, Brno.

Víkendové setkání, kde prakticky vysvětlíme, co nabízí svatba v kostele, manželský slib v praxi, a kde budeme společně sdílet zkušenosti. Víkend je určen pouze pro páry.

VÍCE: www.emmanuel.cz/snoubenci.

„Nadechni se“

KDY: 4. 11. 2023

KDE: Lidická 24, Brno.

Víkendové setkání pro rodiče malých dětí (do 12 let) a nabízíme příležitost k zastavení se, duchovní obcerstvení v podobě přednášky, přímluvné modlitby, adorace, chval a mše svaté. Je to čas pro povzbuzení a sdílení zkušenosti života. Nabízíme možnost hlídání dětí.

VÍCE: www.emmanuel.cz/rodiny.

ADRESA REDAKCE:

Charismatická obnova, z.s.
Národní 8, 110 00 Praha 1
E-mail: effatha@cho.cz

WEBOVÉ STRÁNKY KCHO
www.cho.cz

Finanční příspěvky: Časopis vychází jen díky příspěvkům čtenářů. **Náklady** na 1 ročník (tj. 3 čísla Effathy), výrobu i distribuci činí cca 150 Kč. **Platbu** lze provést převodem na účet 450718001/5500, var. symbol 101.

KOORDINÁTOR KCHO v ČR

Pavla Petrášková
Národní 8, 110 00 Praha 1
E-mail: koordinator@cho.cz

Na této straně jsme zvyklí vídat pozvání CK Křížek na cesty do Izraele, které se uskutečňují ve spolupráci s Charismatickou obnovou a doprovází je Katka Lachmanová. Během těchto cest mělo mimo jiné mnoho poutníků příležitost setkat se v Betlémě s Burkardem Schunkertem, křesťanem z Německa, který stál na konci osmdesátých let u zrodu rehabilitačního centra pro děti a mladé lidi s fyzickým postižením. Tento projekt s názvem Lifegate dal v průběhu let vzniknout jednomu z nejmodernějších center pro podporu lidí s hendikepem na palestinských územích. Po teroristickém útoku 7. 10. jsme od něj dostali delší mail, ze kterého zde přinášíme vybrané části. Více o činnosti centra Lifegate i o možnosti, jak je v této době podpořit, se dozvíte na stránkách <https://www.lifegate-reha.org/en/> PB

Beit Jala, 11. 10. 2023

Drazí přátelé,

V pátek 6. 10. 2023 odpoledne se vrátila skupina naší (palestinské) mládeže z týdenního pobytu s židovskými mladými s handikepem z Tabghy na břehu Galilejského jezera. Společně jsme postavili oltář, slavili svátek, společně jedli, koupali se a chodili na výlety. Zkrátka, strávili jsme intenzivní společný týden. Viděl jsem šťastné tváře a byl jsem rád, že se tento malý příspěvek k „pokojnému soužití v této zemi“ vydařil...

O to složitější se nyní zdá pochopit a zpracovat to, co jsme prožili. Ještě před chvílí jsme se společně smáli, radovali se spolu, byli šťastní a vděční a nyní se mezi námi odehrává bouře zcela odlišných pocitů... Každý den se snažíme pokračovat v práci co nejlépe a co nejnorněji, jak nám to situace umožní.

V Lifegate jdeme cestou spolu se všemi lidmi této země. Pláčeme s plačícími, spolu s nimi sbíráme úlomky trosek a snažíme se vystavět něco nového. Naše prádelna a dům pro poutníky v Betlémě přišly o práci. Včera jsme přijali poslední skupinu návštěvníků z Německa a na dlouhou dobu nebudeme pravděpodobně moci přijmout další. Pořád ještě máme zásoby základních potravin, ale v obchodech je těžké získat např. vodu nebo mléko. Benzin je v palestinských oblastech na příděl. Ve čtvrtek a v pátek z bezpečnostních důvodů odletělo pět našich dobrovolníků s těžkým srdcem zpět do Německa. Upřímně vás prosíme o modlitby, myslte na nás v dobrém a nezapomínejte na nás. Ať nám i nadále Pán dá sílu chránit a zachovat naši práci i životy!

Srdečně,

Burghard Schunkert

Magnus MacFarlane Barrow

Štědrost a dobročinnost

Zbrusu nová kniha zakladatele hnutí Mary's Meals pojednává o charitě jako takové, o její kráse i úskalích.

Doron, brož., 217 s., 299 Kč

Anna Mátiková

Adventní kúra pro duši

Advent nám nemusí vždycky utéct pod rukama: je možné ho prožít s Božím slovem, nechat se jím sytit a uzdravovat.

Paulínky, brož., 189 s., 249 Kč

Tomáš Marný

Murphyho zákony o církvi

(třetí, aktualizované vyd.)
Po dvaceti letech od prvního vydání prof. Tomáš Marný naznal, že je nutné osvětlit lidstvo čerstvou dávkou jeho nadčasových a vytříbených postřehů a mouder. Máte-li smysl pro humor, čtěte a šířte!

Doron, 104 str., ??? Kč

Hallie Lord

Neboj se... to se snadno řekne!

Vtipné, ale i moudré povzbuzení do boje o důvěru v nesnázích. Ocení hlavně ženy: Hallie vychází z pestrých zkušeností života se svou početnou rodinou.

Paulínky, brož., 192 s., 269 Kč

Petr Karas

Boží slovo na každý den

Nové vydání skvělé pomůcky pro denní tichou chvíli s Božím slovem.

Doron, brož., 248 stran, 299 Kč

Johannes Fichtenbauer

Tajemství olivovníku

Prorocké dílko o složitých dějinách křesťanů a židů, ale i o jejich hlubokém poutu podle listu Římanům. Autor je trvalý jáhen z Vídně, kdysi zarytý antisemita, dnes přítel (nejen) mesiánských židů a účastník křesťansko-židovského dialogu (viz svědectví uvnitř čísla).

Doron, 176 str., 299 Kč

Brunor/Pascal Vincent

Dobrodružství svatého Pavla

Právě vychází další komiksů o svatých pro starší školní věk: tentokrát je hrdinou svatý Pavel, jeden z prvních velkých misionářů církve.

Paulínky, váz., 48 s., 289 Kč